



ADÈLE

LEÏLA
SLIMANI

WSOY

Leïla Slimani

ADÈLE

SUOMENTANUT LOTTA TOIVANEN



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI



Suomentaja kiittää tuesta valtion kirjallisuustoimikuntaa.

Teoksessa esiintyvien lainausten suomennokset:
Anna Ahmatova, *Rekviem* sivulla 7 Pentti Saaritsa
Milan Kundera, *Olemisen sietämätön keveys* sivuilla 7 ja 131 Kirsti Siraste

RANSKANKIELINEN ALKUTEOS
Dans le jardin de l'ogre

© Editions Gallimard, Paris, 2014
Suomennoksen © Lotta Toivanen ja WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43411-6

PAINETTU EU:SSA

Vanhemmilleni

*Ei, en se minä ole, joku toinen kärsii näin.
Minä en siihen pystyisi.*

ANNA AHMATOVA, *Rekviem*

Huimaus on jotakin muuta kuin putoamisen pelkoa. Huimauksessa allamme oleva syvyys vetää meitä puoleensa, houkuttelee luokseen, herättää meissä putoamisen kaipuun, jota me sitten kaunistuneina vastustamme. Voisimme kutsua huimausta myös heikkoudesta humaltumiseksi. Heikkoutensa tajuava ja siihen alistuva ihminen, joka ei halua nousta vastarintaan, humaltuu omasta heikkoudestaan, niin että tuntee halua tulla vieläkin heikommaksi, rojahtaa keskelle toria kaikkien nähden, vajota alempaakin alemmas.

MILAN KUNDERA, *Olemisen sietämätön keveys*

HÄN ON PITÄNYT PINTANSA jo viikon. Viikkoon hän ei ole antanut periksi. Adèle on ollut kiltisti. Hän on juossut neljässä päivässä kolmekymmentäkaksi kilometriä. Hän on juossut Pigallelta Champs-Élysées'lle, Orsayn museolta Bercyyn. Hän on juossut aamuisin autoilla Seinen rantakaduilla. Öisin boulevard Rochechouartilla ja Clichyn aukiolla. Hän ei ole juonut alkoholia, ja hän on mennyt aikaisin nukkumaan.

Viime yönä hän kuitenkin näki unta siitä asiasta eikä saanut enää unenpäästä kiinni. Hän näki loputonta märkää unta, joka ui hänen sisäänsä kuin lämmin ilmavirta. Adèle ei kykene enää ajattelemaan muuta kuin sitä. Hän nousee jalkeille ja juo väkevän kahvin kodissa joka vielä nukkuu. Hän seisoo keittiössä ja siirtelee painoa jalalta toiselle. Polttaa tupakan. Suihkussa hänen tekee mieli kynsiä itseään, raastaa ruumiinsa kahtia. Hän hakkaa otsaansa seinään. Haluaa, että häneen tartutaan, että kallo lyödään halki vasten lasiseinää. Heti kun hän sulkee silmät, hän kuulee äänet, huokaukset, voihkaisut, lyönnit. Huo-

hottava, alaston mies, laukeava nainen. Adèle haluaisi olla pelkkä objekti väkijoukon keskellä, tulla ahmituksi, nuolluksi, niellyksi kokonaan. Hän haluaisi, että hänen rintojaan nipisteltäisiin, vatsaansa näykittäisiin. Hän haluaa olla nukke hirviön puutarhassa.

Hän ei herätä ketään. Hän pukeutuu pimeässä eikä hyvästele. Hän on niin hermostunut, ettei kykenisi hymyilemään kenellekään, ei käymään aamuista keskustelua. Adèle lähtee ulos ja kävelee pitkin tyhjiä katuja. Hän laskeutuu Jules-Joffrinin metron portaat päälle painuksissa, pahoinvoivana. Asemalaiturilla hiiri sujahtaa hänen saappaankärkensä yli ja säikäyttää hänet. Metrossa Adèle katselee ympärilleen. Halpaan pukuun pukeutunut mies tarkkailee häntä. Miehellä on huonosti lankatut teräväkärkiset kengät ja karvaiset kädet. Hän on ruma. Hän voisi olla sopiva. Samoin opiskelijapoika, joka haluaa tyttökaveriaan ja suutelee tätä kaulalle. Samoin lasiovea vasten seisova viisikymppinen mies, joka lukee kohottamatta katsettaan Adèleen.

Adèle poimii vastapäiseltä penkiltä eilisen sanomalehden. Kääntelee sivuja. Otsikot vilisevät silmissä, hän ei kykene keskittymään niihin. Tuskastuneena hän laskee lehden pois käsistään. Hän ei voi istua aloillaan. Sydän hakkaa rinnassa, henki ei kulje. Hän löysää kaulahuivia, liu'uttaa sitä alaspäin pitkin hiestä märkää niskaa ja laskee sen tyhjälle penkille. Hän nousee ja

avaa takkinsa. Seisoo käsi ovenkahvalla, jalka tärysten, räjähtämäsillään.

Hän unohti puhelimensa. Hän istuu uudelleen, tyhjentää laukkunsa, pudottaa puuterirasian, kiskoo rintaliivejä, joihin kuulokkeet ovat sotkeutuneet. Varomatonta pitää rintsikoita mukana, hän ajattelee. Hän ei ole voinut unohtaa puhelinta. Jos se on unohtunut, hän joutuu palaamaan kotiin, keksimään jonkin verukkeen, sepittämään jotakin. Ei sittenkään, puhelin on laukussa. Se on ollut siellä koko ajan, hän ei vain nähnyt sitä. Hän järjestelee laukkuaan. Hänestä tuntuu siltä kuin kaikki katsoisivat häntä. Kuin koko vaunu virnuilisi hänen hätäännykselleen ja hehkuville poskilleen. Hän avaa simpukkapuhelimensa ja nauraa nähdessään ensimmäisen nimen.

Adam.

Peli on joka tapauksessa menetetty.

Haluaminen on jo luovuttamista. Pato on murtunut. Mitä itua hillitä itseään. Ei elämä siitä sen paremmaksi muutu. Nyt Adèle ajattelee kuin oopiumin orja, kuin korttipeluri. Hän on niin tyytyväinen kyettyään jokusen päivän torjumaan houkutusken, että hän unohtaa sen vaarat. Hän nousee, kohottaa metronoven tahmeaa säppiä, ovi aukeaa.

Madeleinen asema.

Hän astelee väkijoukkoon, joka hyökyy aallon lailla vastaan syöksykseen metroon. Adèle etsii ulos-

käyntiä. Boulevard des Capucinesillä hän pinkaisee juoksuun. *Olisipa Adam kotona, olisipa Adam kotona.* Tavaratalojen edustalla hän harkitsee luopumista ai-keestaan. Tässä voisi hypätä linjan 9 metroon, joka veisi hänet suoraan työpaikalle, ajoissa toimituksen kokoukseen. Hän kiertää metron sisäänkäyntiä, sy-tyttää savukkeen. Puristaa käsilaukkua vasten mahaa. Joukko romaninaisia on huomannut hänet. Huivi-päiset naiset tulevat häntä kohti kädessään tekaistu adressi. Adèle kävelee nopeammin. Käännyttyä rue Lafayettelle sekavassa mielentilassa, lähtee väärään suuntaan, palaa takaisin. Rue Bleue. Hän painelee ovikoodin ja menee sisälle rakennukseen, syöksyy kuin heikkopää portaat ylös kolmanteen kerrokseen ja koputtaa jyrkään oveen.

»Adèle...» Adam hymyilee, silmät unesta turvok-sissa. Hän on alasti.

»Älä puhu.» Adèle riisuu takkinsa ja syöksyy mie-hen syliin. »Ole kiltti.»

»Olisit voinut soittaa... Kello ei ole vielä kahdek-saakaan...»

Adèle on jo alasti. Hän kynsii miehen niskaa, raas-taa hiuksista. Adam naureskelee, hyväilee kaluaan. Hän tönäisee Adèlea rajusti, lyö poskelle. Adèle tart-tuu miehen kaluun ja työntää sen sisäänsä. Hän nojaa seinään ja tuntee, miten mies tulee hänen sisäänsä. Ahdistus hälvenee. Aistit terästyvät. Sielu kevenee,

mieli tyhjenee. Adèle puristaa Adamin pakaroita, panee miehen tekemään rajuja, teräviä työntöjä, yhä nopeammin. Adèle pyrkii jonnekin, hän on helvetillisen vimman vallassa.

»Kovempaa, kovempaa», hän huutaa.

Tämä vartalo on hänelle tuttu, ja se harmittaa häntä. Tilanne on liian latteaa, liian mekaaninen. Adèlen vierailun yllätyksellisyys ei riitä valamaan Adamiin hohdokkuutta. Syleily ei ole riittävän rietas eikä riittävän hellä. Adèle painaa Adamin kädet rinnoilleen ja koettaa unohtaa, että ne ovat Adamin. Hän sulkee silmänsä ja kuvittelee mielessään, että mies pakottaa hänet aktiin.

Adam on jo toisaalla. Hänen leukaperänsä kiristyvät. Hän kääntää Adèlen toisin päin. Niin kuin joka kerta, hän painaa oikealla kädellä Adèlen päätä, työntää häntä alas kohti lattiaa, tarttuu vasemmalla kädellä lantioon. Hän paukuttaa ronskein työnnöin, korisee, laukeaa.

Adamilla on taipumus innostua.

Adèle pukeutuu selin mieheen. Häntä hävettää, että Adam näkee hänet alasti.

»Olen myöhässä töistä. Soittelen taas.»

»Kuten haluat», Adam vastaa.

Hän nojaa keittiön oveen ja polttee. Toisella kädellä hän sormeilee kalun kärjessä roikkuvaa kondomia. Adèle välttää katsomasta sitä.

»En löydä kaulahuiviani. Oletko nähnyt sitä? Sel-
lainen harmaa kašmirhuivi, se on minulle tosi tärkeä.»

»Minä haeskelen. Saat sen sitten ensi kerralla.»

ADÈLE ESITTÄÄ VÄLINPITÄMÄTÖNTÄ. Tärkeintä on, ettei anna syyllisen olon näkyä. Hän kävelee avokonttorin läpi aivan kuin palaisi tupakkatauolta, hymyilee työtovereille ja istuu työpöydän ääreen. Cyril kurkistaa omasta lasisesta häkistään. Hänen äänensä peittyy näppäimistöjen, puheluiden, artikkeleita sylkevien tulostimien ja kahvikoneelta kantautuvien keskustelujen ääniin.

»Adèle, kello on melkein kymmenen.»

»Minulla oli tapaaminen.»

»Niin kai. Sinulla on kaksi juttua myöhässä, en halua kuulla tapaamisistasi. Haluan jutut kahden tunnin kuluessa.»

»Saat kyllä juttusi. Ne ovat melkein valmiita. Lounaan jälkeen, sopiiko?»

»En jaksakaan sinua enää, Adèle! Ei me voida aina vaan odotella sinua. Deadline painaa päälle!»

Cyril rojahtaa tuolilleen ja levittelee käsiään.

Adèle avaa tietokoneen ja painaa kasvot kämmeniin. Hänellä ei ole hajuakaan, mistä hän aikoo kirjoittaa. Ei olisi pitänyt luvata tätä juttua Tunisian

yhteiskunnallisista jännitteistä. Hän ihmettelee, mikä häneen oikein meni, kun hän sillä lailla nosti kätensä toimituskokouksessa.

Nyt pitäisi tarttua puhelimeen. Soittaa Tunisiassa oleville tutuille. Esittää kysymyksiä, kerätä tietoja, jututtaa lähteitä. Pitäisi haluta, uskoa hyvin tehtyyn työhön, siihen journalistin etiikkaan, josta Cyril jak-saa jankuttaa, hän joka myisi vaikka sielunsa hyvän levikin edestä. Adèle joutuu syömään lounaansa työpöydän ääressä napit korvissa, kädet murustetulla näppäimistöllä. Natustamaan voileivän odotellessaan, että omaan erinomaisuuteensa tikahtuva lehdistöavustaja soittaa takaisin vain vaatiakseen saada lukea jutun vielä kerran ennen julkaisua.

Adèle ei pidä työstään. Hän vihaa sitä että pitää tehdä työtä elääkseen. Hänellä ei ole ikinä ollut muita tavoitteita kuin tulla katsotuksi. Hän yritti kyllä ryhtyä näyttelijäksi. Pariisiin tultuaan hän meni kurseille mutta osoittautui kehnoksi oppilaaksi. Opettajat kehuivat hänen kauniita silmiään ja salaperäisyyttään. »Mutta näyttelijän täytyy osata heittäytyä, neiti hyvä.» Adèle odotteli pitkään kotona tulevaisuutta tulevaksi. Mikään ei mennyt niin kuin hän oli kuvitellut.

Hän olisi ilomielin ryhtynyt rikkaan ja poissaolevan miehen vaimoksi. Adèle olisi halunnut ärsyttää niitä lukuisia tuttavapiirinsä naisia, jotka raatoivat työelämässä, ja vain vetelehtiä isossa talossa ainoana

huolenaan olla kaunis aina aviomiehen tullessa kotiin. Adèlestä olisi mahtavaa, jos hän saisi palkkaa kyvyistään miesten viihdyttäjänä.

Hänen aviomiehellään on hyvä palkka. Aloitetuaan gastroenterologian erikoislääkärinä Georges-Pompidou-sairaalassa aviomies on tehnyt valtavat määrät päivystyksiä ja sijaisuuksia. He käyvät usein lomalla, ja heillä on iso vuokrahuoneisto kahdeksansannentoista kaupunginosan hienostopuolella. Adèle on hemmoteltu nainen, ja aviomies on ylpeä siitä, että vaimo on itsenäinen. Adèlen mielestä se ei riitä. Hänen mielestään heidän elämänsä on mitätöntä, surkeaa, vähäpätöistä. Heidän rahansa haaskahtaa työltä, hieltä ja sairaalassa vietetyiltä pitkiltä öiltä. Se maistuu moitteilta ja huonotuulisuudelta. Se ei salli hänen olla jouten saati rappiolla.

Adèle sai töitä lehdestä suhteilla. Richard tuntee julkaisujohtajan pojan ja puhui hänelle vaimostaan. Ei se Adèlea haitannut. Samanlaista se on kaikilla. Aluksi hän halusi tehdä työnsä hyvin. Häntä innosti ajatus miellyttää pomoa, yllättää tämä tehokkuudella ja neuvokkuudella. Adèle osoitti intoa ja rohkeutta ja nappasi haastatteluja, jollaisista kukaan toimituksessa ei ollut aiemmin rohjennut haaveilla. Mutta sitten Adèlelle valkeni, että Cyril on tylsä tyyppi, joka ei ole lukenut kirjan kirjaa eikä kykene arvioimaan hänen kykyjään. Adèle alkoi halveksia kollegojaan, jotka hukuttivat

kadonneen kunnianhimonsa viinaan. Lopulta hän on alkanut vihata koko ammattia, työpöytää, tietokoneruutua, kaikkea typerää rekvisiittaa. Hän ei jaksakaan enää soitella loputtomiin ministereille, jotka kohtelevat häntä työkeästi ja suoltavat sitten lauseita, jotka ovat pelkkää tyhjänpäiväistä löpinää. Häntä hävettää pökkuroida, jotta pääsisi lehdistöavustajien suosioon. Tärkeintä hänelle on toimittajantyön tuoma vapaus. Hän ei ansaitse paljon mutta hän saa matkustaa. Hän voi kadota, tekaista salaisia tapaamisia, eikä todisteluja tarvita.

Adèle ei soita kenellekään. Hän avaa tyhjän tiedoston ja on valmis kirjoittamaan. Hän keksii nimettömiä lähteitä, ne ovat kaikkein parhaita. »Muuan hallitusta lähellä oleva lähde», »muuan vallan kamarien vakiovieras». Hän keksii nasevan aloituksen, lisää vähän huumoria huvittaakseen lukijaa, joka luulee hakevansa tekstistä tietoa. Adèle lukee aiheesta pari artikkelia, referoi niitä, leikkaa ja liimaa. Häneltä menee puuhaan vajaa tunti.

»Siinä on juttusi, Cyril!» hän huikkaa vetäessään takkia niskaan. »Minä käyn nyt syömässä, puhutaan siitä sitten kun palaan.»

Katu on harmaa, kuin kylmän kangistama. Ohikulki-
joiden kasvot ovat väsyneitä, iho vihertää. Tekee mieli mennä kotiin ja painua pehkuihin. Monoprix'n edus-

talla majaileva pultsari on juonut tavallista enemmän. Hän makaa ilmastointiritilän päällä. Housut lökötävät, niiden alta pilkottavat selkä ja rupiset pakarat. Adèle ja hänen työtoverinsa menevät brasseriehin, jossa on nuhrainen lattia, ja tapansa mukaan Bertrand sanoo, vähän turhan äänekkäästi: »Mehän sovittiin, ettei enää tulla tänne, ravintoloitsija on Kansallisen rintaman jäsen.»

Mutta silti he tulevat, koska paikassa on takkatuli ja hyvä hintalaatusuhde. Adèle puhelee jotta ei pitkästyisi. Uuvuksiin asti hän kertoilee, herättää henkiin unohtuneita juoruja ja kyselee kollegojen joulusuunnitelmista. Tarjoilija ottaa tilaukset. Kun hän kysyy, mitä he haluavat juoda, Adèle ehdottaa viiniä. Kollegat pudistelevat innottomasti päätään, virnistelevät, väittävät, ettei heillä ole varaa ja ettei se ole järkevää. »Minä tarjoan», Adèle ilmoittaa, vaikka tili on miinuksella ja vaikka kollegat eivät ole ikinä tarjonneet hänelle lasillistakaan. Samapa tuo. Nyt hän hallitsee tilannetta. Hän tarjoaa, ja siinä palaneen puun tuoksussa yhden viinilasillisen jälkeen hänestä tuntuu, että muut rakastavat häntä ja ovat hänelle kiitollisuudenvelassa.

Kun he lähtevät ravintolasta, kello on puoli neljä. He ovat raukeita viinistä ja raskaasta ruoasta ja takkatulesta, jonka tuoksu tarttui takkeihin ja hiuksiin. Adèle koukkaa käsipuolesta Laurentia, jonka työpöytä on hänen

omaansa vastapäätä. Laurent on laiha hujoppi, jonka hymy on halpojen tekohampaiden takia hevosmainen.

Avokonttorissa kukaan ei työskentele. Toimittajat nuokkuvat ruutujensa ääressä. Salin perällä seisoo porukkaa pieninä rykelminä keskustelemassa. Bertrand kiusoittelee nuorta harjoittelijatyttöä, joka on erehtynyt pukeutumaan 50-luvun tähtösten tyyliin. Ikkunalaudoilla on samppanjapulloja kylmenemässä. Kaikki odottavat, että tulee sopiva hetki humaltua kaukana perheestä ja oikeista ystäväistä. Lehden joulukokkarit ovat jo muodostuneet perinteeksi. Ne tarjoavat irrotteluhetken, jolloin mennään mahdollisimman pitkälle ja paljastetaan työtovereille todellinen minä, vaikka heihin heti seuraavana päivänä suhtaudutaan taas täysin ammattimaisesti.

Kukaan toimituksessa ei tätä tiedä, mutta Adèlen joulukokkarit ylsivät viime vuonna ihan omiin sfääreihinsä. Yhdessä yössä hän toteutti yhden fantasiansa ja kadotti kaiken ammatillisen kunnianhimonsa. Hän nai Cyriliä pitkällä mustalla lakkapöydällä toimituspäälliköiden kokoushuoneessa. He ryyppäsivät rankasti. Adèle pysytteli koko illan Cyrilin vieressä, nauroi hänen vitseilleen, käytti kaikki kahdenkeskiset hetket hyväkseen ja loi mieheen arkoja ja äärettömän helliä katseita. Adèle teeskenteli, että Cyril oli tehnyt häneen valtavan suuren vaikutuksen ja oli valtavan puoleensavetävä. Cyril kertoi, mitä oli ajatellut nähdessään hänet ensi kertaa.

»Olit niin hauras, niin ujo ja hyvätapainen...»

»Vähän lukossa, sitäkö tarkoitat?»

»Ehkä niin.»

Adèle lipoi kielellä Cyrilin huulia, vikkelästi kuin pieni lisko. Mies hämmentyi. Toimitussali tyhjeni, ja sillä aikaa kun muut siivosivat siellä täällä lojuvia mukeja ja tupakantumppeja, he katosivat yläkerran kokoushuoneeseen. He syöksyivät kiinni toisiinsa. Adèle avasi Cyrilin paidan napit, mies oli ollut niin komea silloin kun oli vielä ollut pomo ja tietyllä tavalla häneltä kielletty. Mutta nyt, siinä lakkapintaisella mustalla pöydällä, mies olikin mahakas ja kömpelö.

»Join liikaa», Cyril sanoi selitellen puolikovaa elintään. Hän nojasi pöytään, haroi kädellä Adèlen hiuksia ja painoi tämän päätä jalkoväliinsä. Kun miehen elin oli syvällä kurkussa, Adèle pidätteli oksennusta ja haluaan purra.

Hän oli kyllä himoinnut Cyriliä. Hän oli herännyt joka aamu varhain ja kaunistautunut ja valinnut aina uuden mekon siinä toivossa, että Cyril katsoisi häntä ja hyvinä päivinä jopa soisi hänelle pienen kohteliaisuuden. Hän oli kirjoittanut artikkelinsa etuajassa, tarjoutunut lähtemään reportaasintekoon maailman ääriin, tuonut työpaikalle pelkkiä ratkaisuja eikä koskaan ongelmia, tehnyt sen kaiken vain miellyttääkseen Cyriliä.

Mitä itua oli työnteossa nyt kun hän oli saanut miehen?

Tänä iltana Adèle pysyttelee kaukana Cyrilistä. Hän arvaa kyllä, että mies ajattelee asiaa, mutta heidän suhteensa on muuttunut viileäksi. Adèle ei sietänyt niitä typerää tekstiviestejä, joita Cyril oli seuraavina päivinä lähetellyt. Adèle oli kohauttanut harteitaan, kun mies oli varovasti ehdottanut, että he menisivät jonain iltana ravintolaan. »Mitä turhaa, minä olen naimisissa, ja niin olet sinäkin. Me vain tuotettaisiin toisillemme kärsimystä, vai mitä?»

Tänä iltana Adèle ei aio erehtyä kohteesta. Hän vitsailee Bertrandin kanssa, joka pitkästyttää häntä kertomalla ties kuinka monennen kerran japanilaisesta mangakokoelmastaan. Bertrandin silmät punoittavat, hän on varmaan polttanut marisätkän, ja hengitys on tavallista kuivempi ja happamampi. Adèle koettaa käyttäytyä. Hän on sietävinään yli-painoista arkistonhoitajatarta, joka tänä iltana jopa vilauttaa hymyntapaisen, vaikka hänen suustaan yleensä kuuluu pelkkää jupinaa ja huokailua. Adèle lämmittelee. Samppanja virtaa vuolaana kiitos poliitikon, jolle Cyril tarjosi lehden etusivulla ylistävän henkilökuvan. Adèle ei pysy enää aloillaan. Hän tuntee itsensä kauniiksi ja inhoaa ajatusta, että hänen kauneutensa voisi olla turhaa, että hänen iloisuudestaan ei olisi mitään hyötyä.

»Ette kai te vielä ole lähdessä kotiin? Mennään ravintolaan! Jooko?» hän anelee Laurentia silmät lois-

taen ja niin innoissaan, että olisi julmaa kieltää häneltä mitään.

»Hei, kaverit, mennäänkö?» Laurent kysyy kolmelta toimittajalta, joiden kanssa paraikaa keskustelee.

»Ruoskaniskuina sivaltavia sanoja.»

L'Express

»**ADÈLE EI KYKENE** enää ajattelemaan muuta kuin sitä. Hän nousee jalkeille ja juo väkevän kahvin kodissa joka vielä nukkuu. Hän seisoo keittiössä ja siirtelee painoa jalalta toiselle. Polttaa tupakan. Suihkussa hänen tekee mieli kynsiä itseään, raastaa ruumiinsa kahtia. Hän hakkaa otsaansa seinään. Haluaa, että häneen tartutaan, että kallo lyödään halki vasten lasiseinää. Heti kun hän sulkee silmät, hän kuulee äänet, huokaukset, voihkaisut, lyönnit. Huohottava, alaston mies, laukeava nainen. Adèle haluaisi olla pelkkä objekti väkijoukon keskellä, tulla ahmituksi, nuolluksi, niellyksi kokonaan.»

Adèlen mielessä on vain yksi asia: olla haluttu.

Adèle on on Goncourt-palkitun Leïla Slimanin sähköistävä ja rohkea esikoisromaani, joka käsittelee naisen pakkomielteistä halua. Kirjailija palkittiin teoksesta *La Mamouni*alla, Marokon suurimmalla kirjallisuuspalkinnolla, vuonna 2015. Hän nousi maailmanmenestykseen toisella romaanillaan *Kehtolaulu*.

